

พระธรรมดาเนียล - เลขที่ห้าสิบสี่

การเปิดเผยวาระสุดท้าย: การแสวงหาความเข้าใจของดาเนียล

Jeff Pippenger

2024-01-18

เราได้ปิดบทความล่าสุดด้วยข้อความตอนหนึ่งจาก Prophets and Kings

ซึ่งซิสเตอร์ไวท์ได้ระบุว่าดาเนียลกำลังแสวงหาเพื่อ “เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างการเป็นเชลยอยู่เจ็ดสิบปี
ดังที่ได้พยากรณ์ไว้โดยผ่านเยเรมีย์ กับสองพันสามร้อยปีซึ่งในนิมิตเขาได้ยินผู้มาเยือนจากสวรรค์ประกาศว่าจะ
ต้องล่วงไปก่อนการชำระพระนิเวศบริสุทธิ์ของพระเจ้าให้สะอาด”

“โดยนิมิตอีกประการหนึ่ง ได้มีความกระฉ่างเพิ่มขึ้นเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ในอนาคต;
และเมื่อสิ้นสุดนิมิตนี้เอง ดาเนียลได้ยืนยันว่า ‘มีผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่งพูดอยู่
และผู้บริสุทธิ์อีกองค์หนึ่งกล่าวแก่ผู้บริสุทธิ์องค์นั้นผู้ซึ่งพูดอยู่ว่า นิมิตนั้นจะนานเท่าใด?’ ดาเนียล 8:13
คำตอบที่ได้รับคือ ‘ถึงสองพันสามร้อยวัน แล้วสถานบริสุทธิ์นั้นจะได้รับการชำระ’ (ข้อ 14)
ทำให้ท่านเต็มไปด้วยความฉงนสนเท่ห์ ท่านได้แสวงหาความหมายของนิมิตนั้นด้วยใจจริง
ท่านไม่อาจเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างการเป็นเชลยเจ็ดสิบปี ซึ่งได้มีการพยากรณ์ไว้โดยผ่านทางเยเรมีย์
กับระยะเวลาสองพันสามร้อยปีซึ่งในนิมิตนั้นท่านได้ยินผู้มาเยือนจากสวรรค์ประกาศว่าจะต้องล่วงไปก่อนที่
สถานบริสุทธิ์ของพระเจ้าจะได้รับการชำระ ทูตสวรรค์กาเบรียลได้ให้คำอธิบายแก่ท่านเพียงบางส่วน;
กระนั้น เมื่อผู้พยากรณ์ได้ยินถ้อยคำว่า ‘นิมิตนั้น ... จะเป็นไปอีกหลายวัน’ ท่านก็สิ้นกำลังลง
‘ข้าพเจ้าคือดาเนียล สิ้นกำลังลง’ ท่านได้บันทึกถึงประสบการณ์ของตนไว้ว่า ‘และล้มปวยอยู่หลายวัน
ภายหลังข้าพเจ้าจึงลุกขึ้นและทำราชการของพระราช และข้าพเจ้าประหลาดใจในนิมิตนั้น
แต่ไม่มีผู้ใดเข้าใจเลย’ ข้อ 26, 27” Prophets and Kings, 553, 554.

พวกมิลเลอไรต์ไม่เคยมาถึงความเข้าใจอย่างสมบูรณ์เกี่ยวกับข่าวสารพื้นฐานที่พวกเขาประกาศ
เมื่อถึงเวลาที่สิ่งแห่งตระกูลยูดาห์ทรงประสงค์จะประทานข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับ “เจ็ดกาลเวลา”
พวกเขาก็เปลี่ยนผ่านเข้าสู่ประสบการณ์แบบเลาติเชียน และเจ็ดปีต่อมา ก็ปฏิเสธแสงสว่างของ “เจ็ดกาลเวลา”
ไปโดยสิ้นเชิง พวกเขาไม่เคยเห็นความสัมพันธ์อย่างครบถ้วนระหว่างเจ็ดสิบปีและสองพันสามร้อยปี
ซึ่งดาเนียลได้แสวงหาเพื่อจะเข้าใจอย่างจริงจัง ดาเนียลเป็นตัวแทนประชากรของพระเจ้าในยุคสุดท้าย.

แผ่นดินที่ได้ชื่นชมสละบาโตของตนนั้น เป็นส่วนหนึ่งของพันธสัญญาที่ประทานแก่อิสราเอลโบราณ
ซึ่งรวมถึงความสว่างแห่งการให้แผ่นดินหยุดพักทุก ๆ ปีที่เจ็ด
พันธสัญญานั้นรวมถึงวัฏจักรเจ็ดปีที่ทำซ้ำเจ็ดครั้ง
อีกทั้งรวมถึงการปลดปล่อยและการฟื้นคืนกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินและทาสเมื่อสิ้นสุดลงของเจ็ดวาระแห่งเจ็ดปี
(สี่สิบเก้าปี) ในระหว่างการเฉลิมฉลองซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่า ปีแห่งยูบิลี
พวกเขายึดไม่เชื่อฟังต่อหลักการแห่งพันธสัญญาเหล่านั้น และ 2 Chronicles ได้ระบุว่า
การเป็นเชลยเจ็ดสิบปีซึ่งเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้
เป็นตัวแทนของการกบฏก่อนหน้านั้นสี่ร้อยเก้าสิบปี ในช่วงสี่ร้อยเก้าสิบปีนั้น
หากอิสราเอลโบราณได้เชื่อฟังคำสั่งภายในพันธสัญญาตามที่กำหนดไว้ในเลวีนิติ 25
ก็จะมีรวมทั้งเจ็ดสิบปีที่แผ่นดินได้หยุดพัก ปีตามพระคัมภีร์มีสามร้อยหกสิบวัน
และสามร้อยหกสิบวันคูณด้วยเจ็ด (“seven times”) เท่ากับสองพันห้าร้อยยี่สิบวัน

ระยะเวลาเจ็ดสิบปีนั้นเชื่อมโยงอย่างแน่นแฟ้นกับการที่แผ่นดินได้หยุดพัก ซึ่งก็เชื่อมโยงอย่างแน่นแฟ้นกับ
“เจ็ดวาระเวลา” เช่นกัน ดาเนียลกำลังแสวงหาเพื่อจะ “เข้าใจความสัมพันธ์” ของ “การเป็นเชลยเจ็ดสิบปี” กับ

“สองพันสามร้อยปี” “ก่อนการชำระสถานนมัสการของพระเจ้าให้สะอาด” เพราะฉะนั้น เขาจึงกำลังแสวงหาเพื่อจะเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนิมิต “chazon” และนิมิต “mareh” เป็นไปไม่ได้ที่จะเข้าใจความสัมพันธ์นั้น โดยไม่ยอมรับเรื่องการที่แผ่นดินได้หยุดพักในลัทธิบทยิวที่ลึกลับห้าและยี่สิบหก ร่วมกับการเป็นเชลยเจ็ดสิบปีที่ยะเรมีย์ได้กล่าวไว้ หากท่านไม่เชื่อว่า “เจ็ดวาระเวลา” เป็นช่วงเวลาเชิงพยากรณ์สองพันห้าร้อยยี่สิบปี ท่านก็ถอดตนเองออกจากการเป็นผู้ที่ดาเนียลเป็นตัวแทนในยุคสุดท้าย พวกมิลเลอไรต์เชื่อว่า “เจ็ดวาระเวลา” เป็นคำพยากรณ์เรื่องเวลา แต่บัดนี้แอ็ดเวนติสท์ไม่เชื่อเช่นนั้นอีกต่อไป

ดาเนียลก็เช่นเดียวกับบรรดาผู้พยากรณ์ทั้งหลาย เป็นภาพแทนของประชากรของพระเจ้าในวาระสุดท้ายของโลก และถ้อยคำของซิสเตอร์ไวท์เกี่ยวกับความปรารถนาของท่านที่จะเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างเจ็ดสิบปี (“เจ็ดเวลา”) กับสองพันสามร้อยปีนั้น เป็นภาพแทนของความปรารถนาที่ประชากรของพระเจ้าในยุคสุดท้ายจะต้องมี ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วในบทความก่อนหน้านี้ว่า ไม่มีความจริงใดที่แสดงไว้บนแผ่นภูมิปี 1843 และ 1850 ซึ่งไม่ได้รับการสนับสนุนโดยตรง (ซ้ำแล้วซ้ำเล่า) ในงานเขียนของซิสเตอร์ไวท์

อัญมณีของมิลเลอไรต์จะสองประกายเจิดจ้ายิ่งขึ้นสิบเท่าในเสียงร้องเที่ยงคืนแห่งยุคสุดท้าย และในการนั้น อัญมณีเหล่านั้นเป็นตัวแทนของบททดสอบสุดท้ายสำหรับหญิงพรหมจารีแห่งแอ็ดเวนติสท์ อัญมณีเหล่านั้นคือความจริงพื้นฐานซึ่งถูกแสดงเป็นสัญลักษณ์ไว้บนแผ่นจารึกของฮาบากุก และคืออัญมณีในหีบซึ่งถูกวางไว้บนโต๊ะกลางห้องของมิลเลอไรต์ บททดสอบพื้นฐานคือบททดสอบสุดท้าย และเช่นเดียวกันนั้น อำนาจสิทธิ์ของพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ก็เป็นเช่นนั้นด้วยการปฏิเสธความจริงพื้นฐาน ซึ่งในความฝันของมิลเลอไรต์ถูกทำให้เป็นแบบอย่างโดยอัญมณี ก็คือการปฏิเสธพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ไปพร้อมกันด้วย

“การล่อลวงขั้นสุดท้ายที่สุดของซาตานจะเป็นการทำให้คำพยาณของพระวิญญาณของพระเจ้าเสื่อมฤทธิ์ไปโดยสิ้นเชิง ‘เมื่อไม่มีนิมิต ประชาชนก็พินาศ’ (สุภาพิต 29:18) ซาตานจะทำงานอย่างแยบยล ด้วยวิธีการต่าง ๆ และผ่านทางเครื่องมือที่แตกต่างกัน เพื่อบ่อนทำลายความมั่นใจของชนที่เหลื่ออยู่ของพระเจ้าในคำพยาณที่แท้จริง เขาจะนำนิมิตเทียมเท็จเข้ามาเพื่อชักนำให้หลงผิด และจะเอาความเท็จมาปะปนกับความจริง เพื่อให้ผู้คนเกิดความรังเกียจ จนพวกเขาจะถือว่าทุกสิ่งที่มีชื่อว่าเป็นนิมิตนั้นเป็นลัทธิคลังโคลซ์ชนิดหนึ่ง แต่บรรดาผู้มึนใจซื่อสัตย์ โดยการเปรียบเทียบสิ่งเท็จกับสิ่งจริง ก็จะสามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างสิ่งทั้งสองได้” Selected Messages, เล่ม 2, หน้า 78

บัดนี้เรากำลังกล่าวถึงความรู้ที่เพิ่มขึ้นซึ่งเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ของพวกมิลเลอไรต์ตั้งแต่ปี 1798 จนถึงปี 1844 แต่เรากำลังชี้ให้เห็นว่า แม้ว่าพวกมิลเลอไรต์จะถูกต้องในการประยุกต์ใช้คำพยากรณ์ของพวกเขา พวกเขาก็ยังถูกจำกัดด้วยประวัติศาสตร์ซึ่งเป็นบริบทที่พวกเขาถูกยกขึ้นมา บัดนี้เราอยู่ในยุคสุดท้าย และอยู่ในชั่วอายุสุดท้าย (ที่สี่) ของแอ็ดเวนติสท์ ในช่วงเวลานี้ แอ็ดเวนติสท์ได้ถูกปลุกฝังด้วยจารีตและธรรมเนียมต่าง ๆ (อัญมณีปลอม) อย่างลึกซึ้งจนไม่รู้จักอีกต่อไปว่าความจริงพื้นฐานนั้นคืออะไร การไม่รู้ว่าจะจริงเหล่านั้นคืออะไรย่อมขัดขวางไม่ให้แอ็ดเวนติสท์เข้าใจนัยสำคัญของความจริงเหล่านั้น และทำให้พระบัญชาที่ทรงประทานซ้ำแล้วซ้ำเล่าให้ปกป้องและรักษาความจริงเหล่านั้นกลายเป็นสิ่งไร้ความหมาย

ก่อนที่เราจะดำเนินต่อไปในการตีความนิมิตแห่งแม่น้ำอูโลของกาเบรียล เราจะกล่าวถึงประเด็นบางประการที่เกี่ยวข้องกับความจริงพื้นฐานและอำนาจแห่งพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ นักเทววิทยาสสมัยใหม่โต้แย้งว่าข้อความต่อไปนี้ระบุว่าคำพยากรณ์ด้านเวลาที่ยาวนานที่สุดในพระคัมภีร์คือสอง

พันสามร้อยปี

ประสบการณ์ของเหล่าสาวกผู้ประกาศ "ข่าวประเสริฐแห่งแผ่นดิน"
ในการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์นั้น
มีคูนานอยู่ในประสบการณ์ของผู้ที่ประกาศข่าวสารเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์
เช่นเดียวกับที่เหล่าสาวกออกไปประกาศว่า "เวลากำหนดสำเร็จแล้ว
และแผ่นดินของพระเจ้าใกล้จะมาถึงแล้ว" มิลเลอร์และผู้ร่วมงานของเขาก็ได้ประกาศว่า
ช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ที่ยาวนานที่สุดและเป็นช่วงสุดท้ายซึ่งพระคัมภีร์ได้ชี้ให้เห็นนั้น กำลังจะสิ้นสุดลงแล้ว
การพิพากษาอยู่ใกล้แล้ว และอาณาจักรนิรันดร์กำลังจะได้รับการสถาปนาขึ้น
การประกาศของเหล่าสาวกในเรื่องเวลานั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานของเจ็ดสิบสี่ปดาห์ในดาเนียล 9
ข่าวสารที่มิลเลอร์และผู้ร่วมงานของเขาได้นำมาประกาศนั้น แจ้งถึงการสิ้นสุดของ 2300 วันในดาเนียล
8:14 ซึ่งเจ็ดสิบสี่ปดาห์เป็นส่วนหนึ่งของช่วงเวลาดังกล่าว การประกาศของทั้งสองฝ่ายต่างตั้งอยู่บนพื้นฐาน
ของความสำนึกจริงของคนละส่วนแห่งช่วงเวลาเชิงพยากรณ์อันยิ่งใหญ่ช่วงเดียวกันนั้น

"เช่นเดียวกับเหล่าสาวกรุ่นแรก วิลเลียม มิลเลอร์
และผู้ร่วมงานของเขามีได้เข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงความสำคัญแห่งข่าวสารที่พวกเขาถือไปนั้นด้วยตนเอง
ความผิดพลาดต่าง ๆ ที่ได้หยั่งรากมั่นคงอยู่ในคริสตจักรมาเป็นเวลานาน
ได้ขัดขวางมิให้พวกเขาเข้าถึงการตีความที่ถูกต้องในประเด็นสำคัญประการหนึ่งของคำพยากรณ์
เพราะฉะนั้น แม้ว่าพวกเขาได้ประกาศข่าวสารซึ่งพระเจ้าได้ทรงมอบหมายแก่พวกเขาให้ประกาศแก่โลก
แต่ด้วยความเข้าใจผิดในความหมายของข่าวสารนั้น พวกเขาจึงประสบความผิดหวัง" The Great
Controversy, 351.

ข้อความตอนนี้กล่าวว่า "มิลเลอร์และผู้ร่วมงานของเขาได้ประกาศว่าช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์ที่ยาวนานที่
สุดและเป็นช่วงสุดท้ายซึ่งพระคัมภีร์นำมาให้เห็นนั้น กำลังจะสิ้นสุดลง" และบรรดานักเทววิทยาก็อ้างว่าช่วงเวลา
แห่งคำพยากรณ์ที่ยาวนานที่สุดและเป็นช่วงสุดท้ายนั้นคือสองพันสามร้อยปี ยิ่งไปกว่านั้น
พวกเขายังอ้างว่านี่คือสิ่งที่ซิสเตอร์ไวท์กำลังชี้ระบุในข้อความตอนนี้ เพราะตามที่พวกเขาอ้างนั้น
นางกำลังกล่าวถึงช่วงเวลาสองพันสามร้อยปีโดยตรง พวกเขามีมติบอดต่อความสัมพันธ์ใด ๆ
ระหว่างเจ็ดสิบปีกับช่วงเวลาสองพันสามร้อยปี
พวกเขามีมติบอดต่อความสว่างที่ดาเนียลกำลังแสวงหาเพื่อจะเข้าใจ

เอลเลน ไวท์ เป็นผู้เชื่อในขบวนการมิลเลอร์ไรต์ และเธอรอบถึงข่าวสารต่าง ๆ
ที่ได้ถูกบรรจุไว้ในแผนภูมิผู้บุกเบิก ค.ศ. 1843 และบนแผนภูมิผู้บุกเบิก ค.ศ. 1850 ซึ่งได้รับการตีพิมพ์โดย F.
D. Nichols แผนภูมิ ค.ศ. 1850 ซึ่งจัดทำขึ้นโดย Nichols นั้น ได้ถูกเตรียมขึ้นในบ้านของ Nichols
ในช่วงเวลาเดียวกันกับที่ James และ Ellen White พำนักอยู่กับ Nichols
ช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ที่ยาวนานที่สุดในพระคัมภีร์ ซึ่งได้ถูกแสดงไว้ในแผนภูมิทั้งสองฉบับนั้น
มิใช่สองพันสามร้อยปี แต่คือ "เจ็ดวาระ" แห่งเลวินิตี บทที่ยี่สิบหก

การกล่าวอ้างว่าข้อความตอนก่อนหน้านี้เป็นการระบุโดยการดลใจว่าระยะเวลาสองพันสามร้อยปีเป็นช่วงเวลา
แห่งคำพยากรณ์ที่ยาวนานที่สุดและเป็นช่วงสุดท้ายนั้น เท่ากับทำให้งานเขียนของซิสเตอร์ไวท์ขัดแย้งกันเอง
หากนางเชื่อตามที่บรรดานักเทววิทยากล่าวอ้างเกี่ยวกับข้อความตอนนี้
แล้วการที่นางให้การรับรองแผนภูมิซึ่งยืนยันเรื่อง "เจ็ดเวลา" นั้นจะมีความหมายว่าอย่างไร?

"ข้าพเจ้าได้เห็นที่แผนภูมิปี 1843 นั้นได้รับการทรงนำโดยพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า
และไม่ควรถูกแก้ไขเปลี่ยนแปลง; ว่าตัวเลขทั้งหลายนั้นเป็นไปตามที่พระองค์ทรงประสงค์;
ว่าพระหัตถ์ของพระองค์ทรงปกคลุมอยู่เหนือและทรงซ่อนความผิดพลาดประการหนึ่งไว้ในตัวเลขบางส่วน
เพื่อมิให้ผู้ใดสามารถมองเห็นได้ จนกว่าพระหัตถ์ของพระองค์จะถูกยกออกไป" Early Writings, 74.

ผู้ที่ปรารถนาจะดำรงรักษาธรรมเนียมประเพณีและนิทานปรัมปราของตนไว้อาจโต้แย้งว่า ในแผนภูมิปี 1843 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์กับความผิดพลาดเรื่อง “เจ็ดกาลเวลา” ไว้ จนกระทั่งภายหลังพระองค์ทรงยกพระหัตถ์ออกจากสิ่งนั้น ข้อปัญหาของข้อสันนิษฐานนั้นก็คือ ชิสเตอร์ไวท์ได้ระบุไว้ว่าเมื่อใดที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยกพระหัตถ์ของพระองค์ออกจากตัวเลขทั้งหลาย โดยพระหัตถ์ของพระองค์ได้ถูกยกออกก่อนวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 คือหลังจากความผิดพลาดครั้งแรกไม่นาน ในคำพยานของเธอเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้น เธอได้ระบุความผิดพลาดที่ได้รับการแก้ไขไว้ และเป็นที่ยืนยันว่าความผิดพลาดนั้นมิใช่เรื่อง “เจ็ดกาลเวลา”

“บรรดาผู้สืดยุทธ์ของผู้ผิดพลาดเหล่านั้น ซึ่งไม่อาจเข้าใจได้ว่าเหตุใดองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาจึงมิได้เสด็จมา มิได้ถูกทอดทิ้งไว้ในความมืด อีกครั้งหนึ่งพวกเขาถูกนำไปยังพระคัมภีร์ของตนเพื่อค้นคว้าช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์ พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าถูกยกออกจากตัวเลขทั้งหลาย และความผิดพลาดนั้นก็ได้รับการอธิบาย พวกเขาเห็นว่าช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์นั้นทอดยาวไปถึงปี 1844 และว่าหลักฐานเดียวกันซึ่งพวกเขาได้ยกขึ้นเพื่อแสดงว่าช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์สิ้นสุดลงในปี 1843 นั้น ได้พิสูจน์ว่าช่วงเวลาดังกล่าวจะสิ้นสุดลงในปี 1844” Early Writings, 237.

เมื่อพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า “ถูกยกออกจากรูปภาพทั้งหลาย และความผิดพลาดได้รับการอธิบายแล้ว” ในเวลานั้นพวกเขาจึงตระหนักว่า

“หลักฐานเดียวกันซึ่งพวกเขาได้นำเสนอเพื่อแสดงว่าช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์สิ้นสุดลงในปี 1843 นั้น พิสูจน์ว่าช่วงเวลาเหล่านั้นจะสิ้นสุดลงในปี 1844”

ช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์ซึ่งในตอนแรกเข้าใจกันว่าสิ้นสุดลงในปี 1843 ได้รับการแสดงไว้บนแผนภูมิปี 1843 ซึ่งเป็นแผนภูมิที่นักเทศน์มิลเลอไรด์ทั้งสามร้อยคนต่างใช้

ช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์ที่แสดงอยู่บนแผนภูมินั้นและซึ่งถือว่าสิ้นสุดลงในปี 1843 ได้แก่

สองพันสามร้อยปีแห่งดาเนียล บทที่แปด ข้อสิบสี่ สองพันห้าร้อยยี่สิบปีแห่งเลวีนิติ 26

และหนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าปีแห่งดาเนียล 12 ภายหลังความผิดพลาดครั้งแรก

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยกพระหัตถ์ของพระองค์ออกจากความผิดพลาดนั้น และในเวลานั้นพวกมิลเลอไรด์จึงตระหนักว่าหลักฐานเดียวกันซึ่งระบุถึงการสิ้นสุดของช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์ในปี 1843

แท้จริงแล้วพิสูจน์ว่าช่วงเวลาเหล่านั้นสิ้นสุดลงในปี 1844

แผนภูมิปี 1850 ได้จัดทำขึ้นในปี 1850 และได้นำออกจำหน่ายในเดือนมกราคม ค.ศ. 1851 เอลเลน

ไวท์ได้บันทึกไว้ว่าแผนภูมินั้นเป็นความสำเร็จตามคำพยากรณ์ในพระธรรมฮาบากุกด้วย

เช่นเดียวกับที่เธอได้บันทึกไว้เกี่ยวกับแผนภูมิปี 1843

อีกทั้งแผนภูมินั้นยังแสดงให้เห็นช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์ที่ยาวนานที่สุดในฐานะ “เจ็ดเท่า”

แห่งเลวีนิติยี่สิบหกด้วย

“ข้าพเจ้าเห็นว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในการจัดพิมพ์แผนภูมิโดยบราเดอร์นิโคลส์

ข้าพเจ้าเห็นว่าในพระคัมภีร์มีคำพยากรณ์เกี่ยวกับแผนภูมินี้

และหากแผนภูมินี้จัดทำขึ้นเพื่อประชากรของพระเจ้า หากเพียงพอสำหรับคนหนึ่ง

ก็เพียงพอสำหรับอีกคนหนึ่ง และหากคนหนึ่งจำเป็นต้องมีแผนภูมิใหม่ที่วาดขึ้นในขนาดใหญ่กว่า

ทุกคนก็จำเป็นต้องมีเช่นนั้นมากพอ ๆ กัน” Manuscript Releases, volume 13, 359.

การอ้างว่าถ้อยคำของชิสเตอร์ไวท์ซึ่งกล่าวถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพวกมิลเลอไรด์ “ได้ประกาศว่าช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ที่ยาวนานที่สุดและเป็นช่วงสุดท้ายที่ถูกทำให้เห็นในพระคัมภีร์กำลังจะสิ้นสุดลง” นั้นถูกต้อง ก็ถูกต้องจริง

เพราะพวกเขาได้ทำเช่นนั้นจริง แต่การอ้างว่า “ช่วงเวลาเชิงพยากรณ์” ที่ “ยาวนานที่สุด”

คือสองพันสามร้อยปีนั้น เป็นการหันคำพยานของชิสเตอร์ไวท์ให้ขัดแย้งกับตัวมันเอง

และขัดแย้งกับบันทึกทางประวัติศาสตร์ การเชื่อเพนินยานั้นก็คือการเชื่อคำมูสา และในยุคสุดท้ายนั้น บรรดาผู้ที่เลือกจะเชื่อคำมูสากระทำเช่นนั้น เพราะเขาทั้งหลายไม่รักความจริง

พระเยซูมิได้ทรงอัศจรรย์ใดด้วยพระองค์เองด้วยยาซาอันเป็นสภาวะศักดิ์สิทธิ์บางชนิดเพื่อจะทรงผ่านความทุกข์ทรมานแห่งกางเขนไปได้ พระเยซูทรงทนทุกข์ด้วยความทุกข์อันเป็นของพระเจ้า ซึ่งไกลเกินกว่าสิ่งทรงสร้างใด ๆ ของพระองค์จะทนได้ ถึงกระนั้น มนุษย์ก็ถูกทรงสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ และพระวิญญาณแห่งการดลใจระบุว่ามนุษย์จะต้องมีชัยชนะดังที่พระองค์ทรงมีชัยชนะ สิ่งที่ทำให้พระคริสต์ทรงสามารถทนต่อความทุกข์ทรมานแห่งกางเขนได้ คือคุณลักษณะประการหนึ่งซึ่งพระองค์ทรงมี และซึ่งมนุษย์ก็มีด้วยเช่นกัน

ลงพงทูพระเยซู ผู้ทรงเป็นผู้ริเริ่มและผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเราสมบูรณ์ ผู้ซึ่งเพราะความชื่นชมยินดีที่ทรงตั้งอยู่เบื้องพระพักตร์พระองค์ จึงทรงทนรับกางเขน ทรงถือว่าความอับยศนั้นไม่สำคัญ และได้ประทับนั่ง ณ เบื้องขวาแห่งพระที่นั่งของพระเจ้า ฮีบรู 12:1

พระเยซูทรงอดทนต่อความทุกข์ทรมานแห่งกางเขน เพราะมีเป้าหมายที่ตั้งอยู่เบื้องพระพักตร์พระองค์ และเราได้รับการทรงสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ ฉะนั้นเราจึงเป็นสิ่งมีชีวิตที่ได้รับแรงจูงใจจากเป้าหมายนี้เป็นส่วนหนึ่งของแบบแผนที่เราได้รับการทรงสร้างไว้ หากเราถูกชักนำให้เชื่อว่าการเข้าใจรากฐานของแอตเวนต์ซิสตินั้นไม่สำคัญ เราก็จะไม่มีแรงจูงใจที่จะกระทำสิ่งนั้นเลย แรงจูงใจจากสวรรค์เพียงประการเดียวซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปลุกเร้าขึ้นได้เพื่อเอาชนะสภาพแบบเลาตีเซียนั้น คือความรักในความจริง ความรักในความจริงจะถูกทดสอบโดยการมีอยู่ของธรรมนิยมและประเพณีอันสะดวกง่ายที่ถูกออกแบบมาเพื่อปลอบประโลมผู้ที่ค้นของเรา หากในความสะดวกสบายแบบเลาตีเซียนั้น เราไม่มีความปรารถนาที่จะเข้าใจความจริงด้วยตนเอง เราจะพินาศ นี่คือจุดที่แอตเวนต์ซิสติน้อยอยู่ในทุกวันนี้

ดาเนียลเป็นแบบอย่างของประชากรของพระเจ้าในยุคสุดท้าย ผู้ซึ่งกำลังแสวงหาที่จะเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างการเป็นเชลยเจ็ดสิบปีกับคำพยากรณ์สองพันสามร้อยปีโดยผ่านทางพระวจนะเชิงพยากรณ์ การระบุว่าคำพยากรณ์สองพันสามร้อยปีเป็นช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ที่ยาวนานที่สุดและเป็นช่วงเวลาสุดท้ายนั้น เท่ากับเป็นการปฏิเสธความจริงพื้นฐานของแอตเวนต์ซิสต์ และในเวลาเดียวกันก็เป็นการปฏิเสธสิทธิอำนาจของพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ การอ้างว่าเมื่อพวกมิลเลอไรต์นำเสนอช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ที่ยาวนานที่สุดและเป็นช่วงเวลาสุดท้าย ช่วงเวลานั้นคือสองพันสามร้อยปี ย่อมเป็นการปฏิเสธบันทึกทางประวัติศาสตร์

“เราไม่มีสิ่งใดที่จะต้องหวาดกลัวสำหรับอนาคต เว้นเสียแต่ที่เราจะลืมนิยามวิธีที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงนำเรา และคำสั่งสอนของพระองค์ในประวัติศาสตร์แห่งอดีตของเรา” Life Sketches, 196.

กาเบรียลมาเพื่อประทานความเข้าใจแก่ดาเนียลเกี่ยวกับนิมิตทั้ง “mareh” และ “chazon” และท่านได้สั่งให้ดาเนียลแยกนิมิตทั้งสองออกจากกันในการคิด แม้ว่าทั้งสองจะมีความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์อย่างชัดเจนก็ตาม นิมิตนั้นครอบคลุมอาณาจักรต่าง ๆ ในคำพยากรณ์แห่งพระคัมภีร์ในบทที่เจ็ดและแปด ซึ่งเป็นการกล่าวซ้ำและขยายความอาณาจักรเดียวกันนั้นในบทที่สอง ข้อมูลดังกล่าวรวมถึงบทสนทนาในสวรรค์ซึ่งแสดงนิมิตหนึ่งว่าเป็นการเหยียบย่ำสถานนมัสการและประชากรของพระเจ้า และอีกนิมิตหนึ่งเป็นเรื่องพระราชกิจแห่งการฟื้นฟูประชากรและสถานนมัสการนั้น.

ขณะที่กาเบรียลได้เสนอคำอธิบาย ซึ่งในที่สุดได้กลายเป็นแก่นสำคัญของชาวสารที่ชาวมิลเลอไรต์ประกาศนั้น ได้มีความสัมพันธ์ประการหนึ่งดำรงอยู่ระหว่างนิมิตทั้งสอง ซึ่งผู้ที่ทำตามคำสั่งให้แยกคำอธิบายออกในทางความคิดพึงสังเกตไว้ ความแตกต่างประการหนึ่งนั้นแสดงให้เห็นโดยคำสองคำที่ต่างก็ได้รับการแปลว่า “กำหนดไว้” เช่นเดียวกัน

มีการกำหนดไว้เจ็ดสิบสี่ปีสำหรับชนชาติของท่านและนครบริสุทธิของท่าน เพื่อจะยุติการละเมิด และเพื่อจะกระทำบาปสิ้นสุดลง และเพื่อจะลบมลทินบาป และเพื่อนำความชอบธรรมอันเป็นนิมิตเข้ามา และเพื่อประทับตรานิมิตและคำพยากรณ์ และเพื่อเจิมองค์บริสุทธิ์ยิ่งขึ้น เหตุฉะนั้น จงรู้และเข้าใจว่า ตั้งแต่การประกาศพระบัญชาให้บูรณะและสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ จนถึงพระเมสสิยาห์ผู้ทรงเป็นเจ้านาย จะเป็นเจ็ดสิบสี่ปี กับหกสิบสองปี ถนนจะถูกสร้างขึ้นใหม่ และกำแพงด้วย แม้ในยามทุกซกขาก และภายหลังหกสิบสองปีนั้น พระเมสสิยาห์จะถูกตัดออกไป แต่ไม่ใช่เพื่อตัวพระองค์เอง และชนชาติของเจ้านายผู้ที่จะมาจะทำลายนครและสถานนมัสการ และที่สุดปลายของมันจะมาพร้อมกันน้ำท่วม และจนถึงที่สุดแห่งสงคราม ก็มีการกำหนดความรกร้างไว้แล้ว และท่านผู้นั้นจะยืนยันทันสัญญากับคนเป็นอันมากอยู่หนึ่งปี และในท่ามกลางปีนั้น ท่านจะกระทำให้เครื่องสัตว์บูชาและเครื่องบูชาหยุดลง และเพราะการแผ่กว้างของสิ่งน่าสะอิดสะเอียน ท่านจะกระทำให้เกิดความรกร้าง จนกว่าจะถึงวาระสิ้นสุด และสิ่งที่ได้กำหนดไว้ นั้นจะถูกหลงบนผู้ที่ทำให้รกร้าง ดาเนียล 9:24-27

เจ็ดสิบสี่ปี (สี่ร้อยเก้าสิบปี) ถูกกำหนดไว้เหนือชนชาติและนครบริสุทธินั้น คำที่แปลว่า “ถูกกำหนด” มีความหมายว่า “ถูกตัดออก” และคำนั้นระบุถึงช่วงเวลาหรือระยะทดลองสำหรับพวกยิวและกรุงเยรูซาเล็ม ทั้งยังเป็นตัวแทนของช่วงเวลาแห่งการกบฏซึ่งนำมาซึ่งการทำลายกรุงเยรูซาเล็มและการเป็นเชลยตลอดเจ็ดสิบปี จากนั้นสี่ร้อยเก้าสิบปีจึง “ถูกกำหนด” โดยเริ่มต้นที่พระราชกฤษฎีกาบับที่สาม สี่ร้อยเก้าสิบปีแรกแห่งการกบฏได้นำมาซึ่งการโจมตีสามครั้งของเนบูคัดเนสซาร์ การทำลายกรุงเยรูซาเล็มอย่างสิ้นเชิง และการกระจัดกระจายกับการเป็นเชลยตลอดเจ็ดสิบปีของอิสราเอลตามตัวอักษรในบาบิโลนตามตัวอักษร

กฤษฎีกาบับแรกเป็นเครื่องหมายแห่งการสิ้นสุดของการเป็นเชลย และเป็นจุดเริ่มต้นของงานสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ กฤษฎีกาบับที่สามเป็นเครื่องหมายแห่งการเริ่มต้นของสองพันสามร้อยปี การมาถึงของทูตสวรรค์องค์แรกเป็นเครื่องหมายแห่งการสิ้นสุดของการเป็นเชลยของอิสราเอลฝ่ายวิญญาณในบาบิโลนฝ่ายวิญญาณตลอดหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปี และเป็นเครื่องหมายแห่งการเริ่มต้นของช่วงเวลาสี่สิบหกปี ซึ่งในช่วงนั้นพระคริสต์ทรงใช้พวกมิลเลอไรต์ให้ออกมาจากการเป็นเชลยและก่อสร้างพระวิหารฝ่ายวิญญาณขึ้น.

คำซึ่งแปลว่า “กำหนดไว้” สองครั้งในข้อยี่สิบหกและข้อยี่สิบเจ็ด คือคำว่า “charats” และมีความหมายว่า “ทำให้บาดเจ็บ” และ “พระราชกฤษฎีกา” ได้มีการ “กำหนด” ไว้ในเชิงพยากรณ์ว่าระบอบสันตะปาปาจะได้รับ “บาดเจ็บ” ถึงตาย ณ ตอนปลายของความพิโรธครั้งแรก คำนี้เป็นคำเดียวกันกับที่ดาเนียลใช้ในบทที่สิบเอ็ด ข้อสามสิบหก

และกษัตริย์นั้นจะกระทำตามอำเภอใจของตน; และเขาจะยกตนขึ้น และทำตนให้ใหญ่ยิ่งเหนือพระหังปวง, และจะกล่าวถ้อยคำอันน่าอัศจรรย์ต่อสู้อาณาจักรแห่งพระหังปวง, และเขาจะเจริญขึ้นจนกว่าพระพิโรธจะสำเร็จ; เพราะวาสิ่งที่ทรงกำหนดไว้ นั้นจะต้องสำเร็จ. ดาเนียล 11:36

ในข้อที่สามสิบหก “กษัตริย์” คือสันตะปาปาอำนาจ สันตะปาปาอำนาจนั้นจะจำเจริญขึ้นจนถึงปี 1798 เมื่อมันได้รับ “บาดเจ็บถึงตาย” แล้ว “ความกริ้ว” ครั้งแรกนั้นก็ “สำเร็จ” เพราะ “ความกริ้ว” นั้นได้ถูก “กำหนดไว้” (ทรงลิขิตไว้) ให้ “บังเกิดขึ้น” เมื่อสิ้นสุด “ความกริ้ว”

ครั้งแรกที่มีต่ออาณาจักรฝ่ายเหนือแห่งอิสราเอล ซึ่งเริ่มต้นในปี 723 ก่อนคริสตกาล และสิ้นสุดในปี 1798 สันตะปาปาอานาจก็ได้รับ "บาดแผลถึงตาย" คำว่า "กำหนดไว้" หมายถึง "บาดแผล"

และข้าพเจ้าเห็นศีรษะหนึ่งของมันเสมือนหนึ่งว่าถูกฟันจนปางตาย
และบาดแผลอันถึงตายของมันก็หายเป็นปกติ และชาวโลกทั้งสิ้นก็พากันพิศวงติดตามสัตว์ร้ายนั้น วิวรณ์
13:3

กรอบคำพยากรณ์ของคณะมิลเลอไรต์ตั้งอยู่บนอำนาจสองประการที่ก่อให้เกิดความรุกราน คือศาสนานอกคริสตตามด้วยอำนาจสันตะปาปา พวกเขาเข้าใจว่าอำนาจทั้งสองนี้จะเหยียบย่ำสถานนมัสการและพลโยธาตั้งที่ปรากฏในนิมิต "chazon" ในพระธรรมดาเนียล บทที่แปด ข้อที่สิบสาม

แล้วข้าพเจ้าได้ยืนมองศิษย์หรือองค์หนึ่งกำลังพูดอยู่
และองค์ศิษย์หรือองค์หนึ่งได้กล่าวแก่องค์ศิษย์ผู้นั้นซึ่งกำลังพูดว่า นิมิตเรื่องเครื่องบูชาประจำวันและการสวดละเมียดอันก่อให้เกิดความรุกราน ซึ่งมอบทั้งสถานนมัสการและพลโยธาให้ถูกเหยียบย่ำอยู่ได้เท่าใดจะดำเนินอยู่อีกนานเท่าใด? ดาเนียล 8:13

อำนาจแห่งความน่าสะพรึงกลัวของสันตะปาปาจะเหยียบย่ำสถานนมัสการและกองทัพแห่งสวรรค์อยู่เป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปี

แต่ลานซึ่งอยู่นอกพระวิหารนั้น จงเว้นไว้ อย่าวัดเลย เพราะได้ถูกมอบไว้แก่บรรดาคนต่างชาติ
และพวกเขาจะเหยียบย่ำนครศิษย์ผู้นั้นอยู่สี่สิบสองเดือน
และเราจะประทานฤทธิเดชแก่พยานทั้งสองของเรา
และเขาทั้งสองจะเผยพระวจนะอยู่หนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน โดยนุ่งห่มผ้ากระสอบ วิวรณ์ 11:2, 3

เมื่อสิ้นสุดความกริ้วครั้งแรกในปี 1798 คำพยากรณ์ได้กำหนดไว้แล้วว่า "ทำให้สันตะปาปาบาดเจ็บ" ในดาเนียลบทที่เก้า การกำหนดนั้นถูกนำเสนอไว้ในสองข้อสุดท้าย และคำที่แปลว่า "กำหนดไว้" สองครั้งในข้อเหล่านั้นมีความสัมพันธ์กับนิมิต "chazon" ขณะที่คำซึ่งแปลว่า "กำหนดไว้" ในข้อยี่สิบสี่นั้นเป็นคำภาษาฮีบรูอีกคำหนึ่งที่แตกต่างออกไป และมีความสัมพันธ์กับนิมิต "mareh" ดาเนียล ซึ่งเป็นตัวแทนของประชากรของพระเจ้าในวาระสุดท้าย กำลังแสวงหาที่จะเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนิมิตทั้งสองนั้น ซึ่งกาเบรียลได้บอกแก่เขาให้แยกออกจากกันในความคิดของเขา

เราจะดำเนินเรื่องนี้ต่อไปในบทความถัดไป.

"พระเจ้าไม่ได้ทรงประทานข่าวสารใหม่แก่เรา เราจะต้องประกาศข่าวสารที่ในปี 1843 และ 1844 ได้นำเราออกมาจากคริสตจักรอื่น ๆ" Review and Herald, January 19, 1905.